

Bosnyák Viktória

Elek, merre keresselek?

Bosnyák Viktória

Elek,
merre keresselek?

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2009

Tisztelt Író!

Remélem, nem veszi tolakodásnak leveletem, de amióta megtudtam, hogy új könyvet készül írni, nincs nyugalmam.

Olvastam A sirály a király? és Ezt nevezem! című művét is. Mindkettő tetszett, hiszen nálunk, a se nem szögletes, se nem kerek Nevenincs-erdőben játszódik. Ami pedig ennél is fontosabb, hogy hősei a barátaim, például Első Mihály sirály király.

Könyveiben egy bagoly is fontos szerepet játszik. Az a bizonyos bagoly az egyik történetben Károly, a másikkban Béla.

Kedves Asszonyom!

Gondolom tudja, hogy a Nevenincs-erdőben csupán egyetlenegy bagoly lakik, én. Rajtam kívül nincs bagoly közel s távol, nemhogy hímnemű, de még bagolyhölgy sem. Egyedülálló vagyok.

Rettegésben élek, milyen névvel illet kegyed ezúttal. Talán Özséb vagy Ipoly leszek? Nagyon kérem, ne osszon rám több nevet! Használja inkább valódi nevemet, mely családukban apáról fiúra száll generációk óta.

*Maradok tisztelettel
hűséges szereplője és olvasója:
Bölcs Elek*

Kedves Bölcs Úr!

Ezúton kérem elnézését, amiért a Nevenincs-erdőről szóló eddig megjelent két könyvemben más-más névvel illetem. Ez bizony udvariatság volt, de nem véletlen. Ön tudtán kívül egy kísérletben vett részt. Arra voltam kíváncsi, hogy a gyerekek mennyire figyelmesen olvassák könyveimet. Észreveszik-e, hogy a bagoly, vagyis Ön egyik kötetéről a másikra nevet váltott.

Bizony észrevették, sokan meg is kérdezték tőlem, hogy lehet ez.

Szívesen folytattam volna még tovább is ezt a mókát, s valóban megint át akartam keresztelni Önt, ezúttal Móriccá.

De legyen, ahogy Ön óhajtja! Elekként fog szerepelni minden új könyvemben, amit a Nevenincs-erdőről írok. Hacsak meg nem gondolja magát.

Szíves üdvözlettel:
hűségese írója,
Bosnyák Viktória

Aprócska hirdetés – nagy meglepetés

Egy szép kora nyári reggelen Első Mihály sirály király újságot olvasott. Az *Erdei hírmondót*. Nincs ebben semmi csodálatos. Reggelente a legtöbb férfi kávézik, és elolvassa a friss híreket. Bár az is igaz, hogy a legtöbb férfi ezt nem egy bagoly odújában teszi. No persze, a legtöbb férfi tagadhatatlanul nem is sirály.

Ott kávézgatott tehát Mihály a bagoly odújában, mely a Kossuth-réti odvas tölgyben található. Vigyázott, hogy oda ne koccanjon

a kiskanál a kávéscsészéhez, hiszen barátja, a bagoly édesdeden aludt.

Mihály hátul, a sportoldalaknál kezdte az olvasást, mint minden férfi.

„Gátra magyar!

A Szigetközben országos bajnokságot rendeztek gátépítésben. A felnőtteknél a Komárom-Esztergom megyei hódok csapata győzött, utánpótlás korcsoportban pedig Győr-Moson-Sopron megye ifjú hódjai állhattak a dobogó legfelső fokára. Mindkét csapat továbbjutott az alsó-ausztriai Európa-bajnokságra.”

Mihály elismerően bólogatott, és kortyintott egyet a kávéjából, majd folytatta az olvasást.

„A méret a lényeg

A Nagy-Sárréten galacsinhajtó versenyt rendeztek. A versenyzők bármely, helyben megtalálható alapanyagból elkészíthették sporteszközüket, melyet egy száz méter hosszúságú versenypályán kellett minél gyorsabban célba juttatniuk. A győztes ganajtúró, aki a legnagyobb galacsint leggyorsabban hengergette végig a pályán, a Mátraaljáról érkezett Kerekes János, riporterünknek elmondta, hogy gyermekkorában a falu szélén lakott, ahol egy melegszívű, dolgos, derék néni árva özgidát

nevelgetett. A néne udvara olyan békés volt, hogy Kerekes nyugodtan gyakorolhatott az őz elhullajtott ürülékével. Később az őz visszatért az erdőbe, de addigra ő már nagyon megszerette ezt a sportot, s egyre komolyabban edzett Cili cica és Bodri kutya segítségével, akik elkísérték a nagy-sárréti versenyre is."

Amikor Mihály végzett a sportoldalakkal, lapozott egyet vissza, s megállt az apróhirdetéseknél. Ilyet nem sok férfi tesz, még akkor sem, ha sirály az illető. Mihály azonban király lévén mindenről akart tudni, ami alattvalóit érintette.

„Külföldre indul? Ne költse pénzét drága útvonaltervező masinára! Utazását megtervezzük, megszervezzük, akár a tengerentúlra is. Hívja a Gólyatúrt! Irodánk a Mohácsi-szigeten található."

„Hangulatos partit szeretne? Világítson szentjánosbogarakkal! Esküvőket is vállalunk az ország bármely pontján, Szabolcs-Szatmár-Bereg megyétől Zala megyéig! A környezetet nem károsító, megújuló energiaforrással világítunk. Kérjen árajánlatot a Fényes Bt.-től!"

„Iskolázott, komoly, rendezett éjjeli életmódot folytató, saját odúval rendelkező fülesbagoly keresi társát minden káros szenvedélytől mentes, nem túl bőbeszédű,

olvasott bagoly-
hölgy személyé-
ben. Jelige: Éjfélkor a
Kossuth-réten!”

- Ez nem lehet
igaz! - kiáltott fel a
harmadik apróhir-
detésnél a sirály.

- Ezt a hirdetést
csakis az a lókötó

adhatta fel. És nekem egy árva szót sem szólt
- hőbörgött, s még az asztalra is csapott.

- Ki az, mi az? - riadt fel álmából a bagoly,
és sietve kitotyogott a konyhába, ahonnan a
zajt hallotta. - Vagy úgy! - nyugodott meg,
amikor meglátta, hogy csak a sirály kávézgat
ott szokás szerint. Elek arra számított, hogy
Mihály visszaküldi őt pihe-puha ágyikójába,
mondván:

„Fordulj be és aludj!” De tévedett.

- Jó, hogy jössz, komám! - szólt Mihály.
- Érdekes dolgokat olvasok itt az *Erdei hír-
mondóban*.

- Valóban? - ásított egyet a bagoly. - És
mit? Megnémult Szép Pityuka, a papagáj?
Vagy futóversenyt nyert Lajcsi, a lajhár?

- Ne komolytalankodj! Éppen az apróhirdetéseket tanulmányoztam.

- Ajjaj! - nyögte Elek.

- Ahogy mondod. Nem tudsz véletlen valamit egy bizonyos bagolyról?

- Annyi bagoly él ebben az országban. Ismerek egyet például a Kiskunságban, egy másikat a Taktaközben, és persze él bagoly a Velencei-tó partján is.

- Értem - bólogatott a sirály huncutul. - És ezek a kiskunsági, taktaközi és velencei-tavi baglyok éppen ide, a Kossuth-rétre szervezik a randevújukat?

- Na jó! Bevallom, én adtam fel a hirdetést - ült le Elek, és töltött magának is egy csésze kávé.

- Egy szóval sem említetted, hogy nősülnél! Olyan jól megvagyunk mi ketten, agglegények. Nem parancsolgat nekünk senki.

- Jól megvoltunk, az igaz. De nézz körül, barátom! Nevenincs-erdő legtöbb lakójának van párja. Sőt, nemcsak párja, de gyerekei is. Ott vannak például vakondék, a Becsületes házaspár, Vendel és Veronika, meg azok az elbűvölő kölykeik, Vencel és Vilmos. Aztán

Weöresék. Rezső a rókapapa, Róza a rókama-
ma, és a két lurkó, Piri és Nari.

- Ne feledkezzünk meg az anyósról, Angé-
láról sem! Ha megnősülsz, neked is lesz anyó-
sod, akivel zöld ágra kell vergődnöd.

- Mit nem adnék én egy olyan anyósért,
mint Angéla! Egyre csak köti azokat a szín-
pompás, meleg sálakat a vejének. Te csak ne
félts engem! Inkább nőssülj meg magad is!

- Dehogy nőssülök! Nekem még nem ment
el a józan eszem. Épp elég baj, hogy a legjobb
barátom meghibbant, s önszántából vállalja a
rabságot.

- Ne vitatkozzunk! Majd meglátod, milyen
boldog leszek az én kis párommal, s akkor
neked is megjön a kedved. De most megyek,
mert ha minden igaz, hamarosan megérkez-
nek a menyasszonyjelöltek. Addigra ki kell
aludnom magam.

- Jó nappalt és szép álmokat! - köszönt
el Mihály a barátjától, majd fel akarta hör-
pinteni utolsó korty kávéját, de nem tette.
Összehajtogatta az újságot, és kiröppent az
odú ajtaján.

Micska? Macska!

Komoly oka volt rá Mihály királynak, hogy otthagyja a kávéét. Egész nap aludni akart. Fáradt volt talán? Cseppet sem. Hát akkor? Mindenképpen ott akart lenni, amikor a bagolyhölgyek megérkeznek. Meg kellett óvnia Eleket élete nagy ballépésétől.

- Majd én szemügyre veszem azokat a nőszemélyeket! - morogta, miközben a kristálytisza vizű csermely partján lévő nádas felé vette útját. Amikor odaért, mindjárt le is feküdt az ágyába, csőrét a szárnya alá dugta, s nekilátott aludni. - Még csak az kell, hogy nőül vegyen valami undok satrafát, aztán nekem fel is út, le is út. Nem kávézgathatok majd nyugodtan a barátom konyhájában, mert az bizony már nem is az ő konyhája lesz.

Ez a gondolat aztán úgy felbosszantotta a sirályt, hogy ki is húzta csőrét a szárnya alól, s attól kezdve csak nyugtalanul forgolódott az ágyban. Mire este lett, annyira elfáradt, hogy el is aludt.

Álmában rémesnél rémesebb bagolylányokat látott. Volt ott egy dadogós a Körös-vidékről, egy rikácsoló a Viharsarokból, egy idegesen pislogó a Csepel-szigetről, egy vihogós a Szent György-hegyről, és még sokan mások. Mihály álmában igyekezett elhessegetni a sok menyasszonyjelöltet, de hiába. Éjfél lehetett, amikor hirtelen nyávogásra riadt.

- Miau! - hallotta újra a macskát.

- Na, ez jól eltévedt - gondolta a sirály, mivel a Nevenincs-erdőben nem élt egyetlen macska sem.

- Miau! Figyuzz már, öcsi!

Erre a király felült ágyában, s szemét meresztgetve próbálta meglátni a cicát a sötétben, de sehol sem villant sárga szempár.

- Mi-a-u lesz már?! - türelmetlenkedett a láthatatlan macska. - Nem azért jöttem idáig egészen a Szentendrei-szigetről, hogy egy durmoló sirályt bámuljak napestig. Ébresztő, öcsi!

Ekkor arrébb kúszott a teliholdat eltakaró felhő, s a király egy barna szemű, vörösesbarna tollú baglyot vett észre, aki alig volt nagyobb nála.

- Csakhogy felébredtél! - méltatlankodott a bagolyhölgy.

- Igen, kedves kisasszony, felébredtem erre a fene nagy nyervogásra - válaszolt hűvösen a sirály. - És lesz szíves nem öcsizni?

- Már miért ne öcsiznék, öcsi?

- Mert egyrészt nem vagyunk rokonok, másrészt itt én vagyok a király.

- Oh, pardon! Akkor nem öcsizlek. Annyira. Okés?

- Mondja kérem, nem látott itt az imént egy kóbor macskát? - kérdezte Mihály.

- Micskát? - nevette el magát a bagoly.

- Macskát. Nem hallotta, ahogy nyávo-gott?

- Nyisd már ki jobban a szemed, király öcsi!
- hajolt közelebb a bagoly a sirályhoz. - Mit látsz?

- Hát, nem macskát, az biztos.

- Az egyszer fix - bólintott a bagoly. -
Macskabagolyról még sosem hallottál?

- Nem én - vont vállat a sirály. - De kutya-
bagolyról sem.

- Pocsék a humorod, öcsi, az egyszer fix.
Nem is vesztegetem itt tovább a drága időmet.
Csak azt mondd meg, ha erre esetleg tudod a
választ, hogy merre van a Kossuth-rét!

Erre a kérdésre Mihály legszívesebben nem
felelt volna, de azért útbaigazította a macska-
baglyot.

- A kedves nevét megtudhatnám? - kér-
dezte Mihály, még mielőtt a macskabagoly
távozott volna.

- Miauért is ne? Feliciának hívnak, öcsi, ezt
jól jegyezd meg, mert én itt hamarosan férjhez
megyek, és beköltözöm a Nevenincs-erdő-
be, az egyszer fix. Ágyó, Szentendrei-sziget!
- azzal elrepült.

Ki viseli a nadrágot?

Miután Felícia távozott, a sirályon úrrá lett a pánik.

- Már meg is jött az első! - motyogta.
- Rémes! Mit öcsiz ez engem összevissza? De nem vesztegethetem itt az időt! Sietek utána! Mellesleg szerintem a kutyabagoly elég jó poén volt.

Mihály éppen indulni akart, csak a tollát szedte rendbe, amikor aprócska hang szólította meg:

- Jó estét, estét! Bocsánat a zavarásért, zavarásért!

A sirály csodálkozva nézett a hang irányába, s pöttömnyi, rigónál alig nagyobb baglyocskát látott.

- Jó estét, kislány! - felelt neki kedvesen.
- Elvesztetted a szüleidet?

- Kikérem magamnak, magamnak! Ostoba fráter, fráter!

- Elnézést... - kezdte a sirály, de a bagoly-
hölgyike meg sem hallotta.

- Mit képzelsz magad, magad? Sértegethet vala-
kit csak azért, mert apró termetű, termetű?

- Röstellem, hölgyem, de azt hittem kisko-
rú.

- Még hogy kiskorú, én, én? Aki egészen a
Zempléni-hegységből repültem idáig, egyes-
egyedül, egyedül?

- Értem. Egyes-egyedül - mondta a király.
- Nyilván a Kossuth-rétre igyekeznek.

- Oda. Oda.

- Engedje meg, hogy elkísérjem!

- Ne röhögtesen, röhögtesen! Nem látja,
hogy én viselem a nadrágot, nadrágot?

- De igen. Látom. Nagyon csinos.
- Még szép, szép! Ilyen nadrágja nincs másnak, másnak. Gatyás kuvik vagyok, vagyok. A nevem Viki, Viki.
- Vikiviki?
- Nem, csak egyszerűen Viki, Viki. Vagy hogyan mondjam már, hogy megértse, megértse? Viki a nevem, nevem.
- Örvendek. Mihály - mutatkozott be a sirály, és a zempléni-hegységi cseppnyi bagolynak is elmagyarázta az utat az odvas tölgyhöz.

Éjféli szellemjárás

A sirály előhúzta zsebóráját, s látta, hogy már éjfélre jár.

- Igazán mennem kell, csak iszom egy kortyot - motyogta. Odatotyogott a kristálytisza csermely partjára. Belenézett a vízbe, s rettenetesen megrémült.

- Atya világ! Szellemeket látok! - suttogta a szemét dörzsölve, de a hatalmas, fehér alak csak nem tűnt el a víztükörről. Ráadásul, ahogy a patak vize fodrozódott, úgy mozgott a kísértet is a felszín alatt. Egyszer sárga szemekkel nézte a sirályt, máskor mintha nem is lett volna szeme. Mihálynak remegni kezdett a lába, s úgy döntött, elinal. Sietve felrebbent. De ahogy felért a patak partján álló kocsányos tölgy leghosszabb ágáig, mely belógott a víz fölé, nagyot sikkantott, s a rémülettől elájult. Hogy mitől ijedt meg annyira?

A szellem ott ült a magasban, s a víz csak tükörképét mutatta. A sirály zuhanni kezdett, de még mielőtt belepottyant volna a hideg

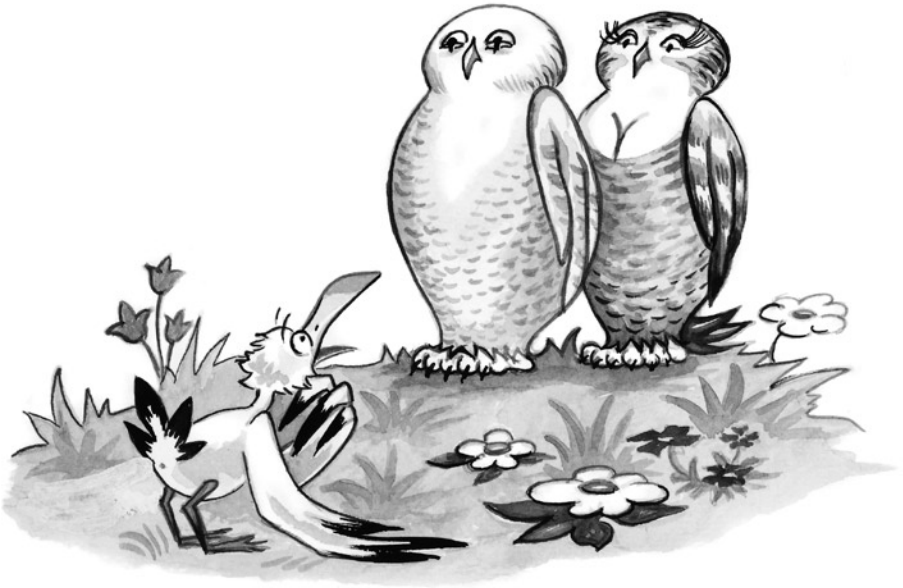
patakvízbe, a szellem suhogva nekilódult, és elkapta.

Mihály a parton fekve tért magához. Kinyitotta a szemét, de mindjárt meg is bánta. A kísértet ott tornyosult felette.

- Ne bántson, kedves szellem úr! - nyögte a király, mire a kísértet így felelt:

- Hú, de rossz idegállapotban van, uram!

- Valóban egy kissé feszült vagyok - bólintott a sirály, és feltápászkodott. A fehér alak még ekkor is jóval nagyobb volt nála. - Csoda?

Egyre-másra jönnek a bagolynők, s mindnek a barátomra fáj a csőre. Nem tudom, mitévő legyek.

De ahogy ezt kimondta, felderült a képe.

– Megvan! Megkérhetném, hogy ijesszen rá egy kicsit ezekre az önjelölt menyasszonyokra? Ha megtudják, hogy szellem lakik az erdőben, biztosan elmegy a kedvük az ideköltözéstől. Ugye megijeszti őket? Elvégre miből áll az egy ilyen természetes és félelmetes kísértetnek?

A szellem a sirály felé fordította a fejét, valahogy úgy, ahogy egy kupak elfordul az üvegen. Mihály ekkor meglátott egy kénsárga

szempárt, s tudta, hogy bajban van. Nagyobb bajban, mintha egy kísértettel nézett volna farkasszemet. A hatalmas fehér alak ugyanis így már szemmel láthatólag bagoly volt. És egyáltalán nem tetszett neki, amit az imént hallott.

- Ne haragudjon, hölgyem, nem egészen úgy értettem - szabadkozott Mihály, mire a hófehér bagoly hangosan hahotázni kezdett.

- Huhuhuhú! - kacagott. - Hallottad ezt, Freja? - mire a kocsányos tölgyről odasuhant a patakpartra egy hozzá hasonló, félelmetes méretű bagoly. - Te, hugi! Ez a fickó nem tudja, hogy csak a hím hóbaglyok hófehérek, ti, lányok pedig barna mintás tollazatúak vagytok.

Mihály megpróbált közbeszólni:

- Hát, nálunk, sirályoknál ugyebár mindenki fehér.

- És akkor mi van? - nézett le rá a fehér bagoly. - Kit érdekelnek a sirályok? Mi a húgommal egy baglyot keresünk, akinek nőülési szándékai vannak. Természetesen nem engedhettem, hogy Freja egyedül utazzon idáig, egészen Szabolcs-Szatmár-Bereg

megyéből. S ha nyélbe ütöttük a kézfogót, én már repülök is vissza a Nyíregyházi Állatparkba. Mivel nyíregyházi születésű vagyok, ott bújtam ki a tojásból, nem is érzem jól magam máshol.

- Nekem édes mindegy, hogy a Nyíregyházi Állatparkba, a Fővárosi Állat- és Növénykertbe, vagy a Nógrádi-medence legsötétebb zugába távozik, de legyen szíves, vigye a hűgát is! - mondta volna legszívesebben a sirály, de jobbnak látta hallgatni. Mit kötözködjön két óriással?

- Hú, de unom ezt az alakot! Derítsük ki, merre van az a rét, és menjünk! - huhogta Freja.

Mihály király nem vitatkozott, hanem a hóbagoly testvérpárt is útbaigazította.

Három az igazság?

Amikor Mihály király a Kossuth-rétre ért, a három menyasszonyjelölt már ott volt. Nemcsak hogy ott voltak, de zengett tőlük az egész környék. Lajcsi, az odvas tölgy legalsó ágán lógó lajhár bosszankodva figyelte a zajongókat.

- Tudod jól - mondta a sirálynak, amikor meglátta -, hogy ki nem állhatom, ha felvernek. Nappal sem, hát még éjnek évadján. Hallgattasd el ezeket a káráló tyúkokat!

- Hú, de kínos! - méltatlankodott éppen Freja, aki fejét elfordítva állt a két másik bagolyhölgy előtt.

- Mi kínos, kínos? - kérdezte Viki, a pöttyömnyi gatyás kuvik.

- Gondolom, nektek kínos, hogy feleslegesen jöttetek, honnan is? A Káli-medencéből? Meg az Óbudai-szigetről?

- Itt valakinek rém rossz a memóriája, az egyszer fix - jegyezte meg Felícia, a macskabagoly. - Épp az imént említettem, hogy én szentendrei-szigeti vagyok, a kicsike meg zempléni-hegységi.

- Te csak ne kicsikézz itt nekem, nekem! - csattant fel a gatyás kuvik. - Különben sem hiszem, hogy a vőlegényünk szereti a nyávogást, nyávogást.

- Hú, azt egyetlen férfi sem csípi - fordította most feléjük a fejét Freja. - De azt beismerhetitek, hogy a szépség fontos. Márpedig ha engem meglát, ti mehetek isten hírével haza a Zsámbéki-medencébe és a Hajógyári-szigetre.

- Oda menj csak te, ha kedved tartja, tartja! - kiabált a gatyás kuvik. - Én csak akkor megyek haza a Zempléni-hegységbe, amikor

bemutatni viszem a vőlegényemet, a családoknak, családomnak.

- Viszed te, majd mindjárt megmondom, hová! - rikoltott a macskabagoly. - Én viszem haza a Szentendrei-szigetre, az egyszer fix.

- Hú, de hát hol van? - nézett fel Freja a tölgyfa törzsében található odú bejáratára.

- Otthon kell lennie, az egyszer fix - mondta Felícia. - Különben miau csodának csődített volna ide bennünket?

- Hahó, itt vagyok, vagyok! - sipított Viki, a picurka kuvikhölgy.

Ekkor a macskabagoly észrevette az odvas tölgy ágán álldogáló sirályt.

- Hé, te, öcsi! - kiáltott oda a királynak.
- Miau is a haverod neve?

- Bölcs Elek - felelt kelletlenül Mihály.

- Miaut tudsz erről az Elekről? Nem vár bennünket?

- Nem is tudom- köntörfalazott a sirály.

- De megkérdezhetem, ha gondolják.

- Na, hú-húzzon és kérdezze, mert nem érek rá lacafacázni! - utasította Mihályt Freja.

A király felröppent az odú ajtajához, és lenyomta a kilincset. Ahogy lenyomta,

rettentően meglepődött. Sőt, meghökkenet. Az ajtó ugyanis zárva volt.

Vajon mi történhetett? – morfondírozott magában Mihály. – Bagoly barátom soha, de soha nem zárja be odúja ajtaját, akár ott-hon van, akár elmegy hazulról.

Mihály kopogott. Először halkán, majd erőteljesebben, de odabentről egy árva neszt sem hallott. Hogyan is hallhatott volna bármit, amikor a réten álló három menyasszonyjelölt tovább folytatta a perpatvart.

Mihály dörömbölt.

– Én vagyok az, Elek komám! Engedj be!
– kiáltotta be a kulcslyukon, és be is kukucskált, hátha lát valamit. Látott is, méghozzá egy hatalmas bagolyszemet.

– De jó, hogy jössz, édes egy barátom!
– szolt ki Elek a kulcslyukon. – Azt hiszem,

odalent a réten összegyűlt a Kárpát-medence összes baglya.

- No, azért nem az egész Kárpát-medencéből jöttek - nyugtatgatta Mihály. - Csak hárman vannak, meg egy kísérő. Egy Duna-kanyari, egy kelet-magyarországi, egy pedig észak-magyarországi. De nem lenne jobb, ha nem a kulcslyukon át beszélgetnénk?

- Nem hiszem el, hogy csak hárman vannak, akkora arikácslás. Szerintem legalább százan lehetnek. Olvasták az apróhirdetésemet az Észak-Alföldön,

meg a Dél-Alföldön, Észak-Dunántúlon és Dél-Dunántúlon. Biztosan vannak itt alsó-Tisza-vidékiek, közép-Tisza-vidékiek, alsó- és felső-Duna-vidékiek, sőt, Duna-Tisza köziek is.

- Hidd el nekem, hogy csak hárman vannak, ahogy mondtam. S most engedj be,

ahelyett, hogy felsorolnád Magyarország minden részét Tolnától Baranyáig!

- Na jó! - súgta Elek a kulcslyukon át. - De széleseben ám! - azzal kattant a zár, a bagoly megragadta a sirály szárnyát, s olyan hirtelen rántotta be az odúba, hogy az odalent veszedők azt sem tudták, hová tűnt.

Négyszemközt

Elek kapkodva zárta újra kulcsra az ajtót.

- Mi ütött beléd, barátom?! - kérdezte csodálkozva a sirály. - Megérkeztek a menyasszonyjelöltek. Nem ezt akartad?

- Ezt, ezt. De tényleg ezt akartam? Már nem is tudom - toporgott idegesen a bagoly.

- De mondd! Milyen a három hölgy? Mert ahogy innen hallom, kellemetlen nőszemélyek lehetnek.

Mihály úgy érezte, eljött a megfelelő pillanat. Most ügyesen elveheti a bagoly kedvét

a nőüléstől. Elhelyezkedett a kényelmes fotelben, és sajnálkozó arcot öltött.

- Igaz, ami igaz, rémesek. Sőt! Egyik rémesebb, mint a másik, s annál már csak a harmadik rémesebb.

- Ne szépíts semmit! Hallani akarom a színtiszta igazat! - kérlelte a kétségbeesett Elek.

- Hát jó. Te akartad. Elsőként egy bizonyos Felícia érkezett a Szentendrei-szigetről.

- Kellemes hely. Jártam nem egyszer a Duna-kanyarban - jegyezte meg a bagoly.

- Az most édes mindegy - intette le a sirály.
- Nem egykutya, hogy az Északi-középhegységéből vagy a Nagykunságról jött-e?

- Nekem nem - mondta a bagoly. - Mert vegyük például azt az esetet, ha Balaton-felvidéki! Arrafelé a táj igen változatos.

- Most földrajzórát tartasz, vagy a nőkről beszélgetünk? - horkant fel Mihály.

- Igazad van! Folytasd csak! Mit kell tudnom erről a Duna-kanyari bagolyról?

- Legfőképpen azt, hogy nyávog, és beképzelt. Kinézetre túrhető, persze ha bagoly szemmel nézem. És képzeld! Leöcsizett engem... Meg egyfolytában azt hajtogatja, hogy *az egyszer fix*.

- Mi az, ami fix? - kérdezte a bagoly.
- Az a fix, hogy ha akarsz, ha nem, férjül fog venni téged. Sőt, az is fix - füllentett a sirály -, hogy első dolga lesz kihajigálni a könyveidet mind az utolsó szálíg.
- Ez valóban borzalmas - fogta a fejét Elek.
- Egy szörnyeteg! Ne is mondj róla semmi többet! Már ennyitől is kiver a víz. Hadd halljam inkább, amit a másik kettőről tudsz!
- Másodikként a zempléni-hegységi Viki érkezett. Jelentéktelen kis mitugrász. Olyan kicsi, hogy jóformán nagyító kell, hogy észrevedd.
- A Zempléni-hegységben még nem jártam. Pedig sokfelé megfordultam ám! Meséltem neked arról, amikor a Villányi-hegységben turistáskodtam szüret idején? Hát arról, amikor eljutottam a Vasi-Hegyhátra?
- Komolyan mondom, nem értelek - ingatta a fejét Mihály. - Mit jössz itt nekem újra meg újra Magyarország földrajzával, amikor életbe vágóan fontos dolgokról próbálok beszámolni neked?
- Igazad van - lógatta a csőrét Elek. - Csak mindez sok így nekem. Időnként kikapcsolok, s akkor előtörnek ezek a helyek az

emlékezetemből. Egyszer csak előugrik a Kis-Balaton, a Fertő tó, a Tisza-tó, a Sebes-Körös, de persze nemcsak vizek, hanem mondjuk a Hármashatár-hegy is, vagy...

- Állj! Már megint kezdted?! Inkább koncentrálj! - nézett barátjára szigorúan a sirály.

- Csak semmi János-hegy!

- Sas-hegy se?

- Nem! Mert Vikiről még nem is tudsz mindent. Ha feleségül veszed, ő fogja viselni a nadrágot. Gatyás kuvik.

- A gatyáskuvik-hölgyek tetszenek nekem, akkor is, ha aprócskák.

- De ez a Viki nem csak a saját csinos tollgatyáját hordja ám majd! Neked egy szavad sem lesz, majd meglátod. Bocsánatot kell majd kérned még azért is, ha csak annyit mondasz, huhúhu!

- Talán mégis megismerkedhetnék vele.

- Barátom, te nem tudod, mit beszélsz! Annak a kuviknak be nem áll a csőre! Ráadásul még ismételteti is, amit mondott. Lyukat beszélne a hasadba! Te pedig ki nem állhatod a nagycsőrű nőket! Hullik tőlük a tollad!

- Az már igaz - bólintott a bagoly. - Akkor halljuk a harmadikat! Meg sem

merem kérdezni, pontosabban honnan érkezett. Tán a Ráckevei-Duna-ág mellől, vagy a Kisalföldről?

- Freja Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei, egészen pontosan Nyíregyházáról jött. De higgy nekem, drága barátom, őt aztán tényleg nem választhatod!

- És miért nem?

- Először is azért, mert olyan hatalmas, hogy nevetségesen eltörpülnél mellette.

- Nem számít!

- Te nem tudod, mit beszélsz! Ez a Freja olyan óriási, hogy ha beteszi a lábát az odúdba, te már be sem férsz. Aztán alhatsz majd odakint az ágon lajhár Lajcsival.

- Azt még nem mondtad, miféle ez a Freja.

- Hóbagoly. De ha legalább hófehér volna, mint a bátyja! Neki viszont barnás mintázat csúfítja a fehér tollazatát.

- Mint minden hóbagolylánynak - bólogatott a bagoly.

- Jó, jó, de olyan udvariatlan! Elfordítja a fejét, amikor beszélsz hozzá. Egészen körbe! Azt sem tudod, melyik az eleje, s melyik a hátulja. Na meg itt az a harcias bátyja - kezdte a sirály megint a lódítást. - Az aztán kemény!

Előre megmondta, hogy ha nem úgy táncolsz, ahogy az ő húgocskája fütyül, vele gyúlik meg a bajod. S hogy ezt ellenőrizhesse, esze ágában sincs visszatérni a Nyírségbe! Itt marad, s ő is beköltözik ide, ebbe a te kis legénylakásodba.

Erre már a bagoly szóhoz sem jutott a rémülettől. Nem mondta, hogy Bács-Kiskun megye, sem azt, hogy Kemeneshát, de még azt sem, hogy Kőbánya-Kispest végállomás.